

der ikke tilkalbt endnu en Dyrklage, fordi Manden indrømmede, at den fungerende Dyrklage var upaaflagelig fra hans Side. Denne Negtelse antager jeg for nærmest at have været begrundet i Frygten for, at Tilfældelsen skulde give Anledning til det Rygte, at Sygdommen var af en farligere Natur. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Antjær) vil vistnok erindre, hvad han udtalte, dengang Sagen først var til Forhandling og jeg havde stillet Forslag om at henvisse Andragendet til Indenrigsministeren. Han advarede da Thinget stærkt imod at vedtage det, samtidigt med at han indrømmede, at man let kunde lade Følelsen løbe af med sig. Jeg anser nu dog det ærede Medlem for at være for kraftig en Krigsmand, til at han skulde lade sig bevæge af mine Ord; men det skulde dog glæde mig, om han vilde lade sig omvende til at stemme for Forslaget, uagtet han ikke har været med til at stille det. Det ærede Medlem yttrede dengang, at det var en farlig Vej at komme ind paa; thi den kunde føre til, at naar f. Ex. blot en Storm afblæste en Mand's Korn eller en Nattefrost ødelagde hans Afgrøde, saa kom der strax Anmodning til os om Erstatning; men jeg tror nu rigtignok ikke, at den Sammenligning passer her. Det ærede Medlem har igaar sagt, at naar man iøvrigt billigede et Forslag, saa skulde man ikke bryde sig om Konsekventerne, men stemme for det; men dengang sagde han noget Andet, idet han netop da var bange for Konsekventerne, dertil ligner han Ministeren, hvorimod han igaar delte samme Anskuelse som jeg. Jeg har virkelig i denne Sag plaget den ærede Minister, det vil jeg aabent tilstaa, men han er selv Skyld i, at jeg har gjort det saa mangan Gang; thi jeg vil nok spørge, om man ikke er nødt til at gjøre det, naar Ministeren ikke vil indlade sig paa en saadan Sag, og man dog selv indser, at han i sin egen Interesse vilde handle meget klogere ved at gjøre det.

Formanden: Vil det ærede Medlem ikke finde det hensigtsmæssigt at holde sine private Forhandlinger med Indenrigsministeren udenfor Forhandlingerne her.

J. Kruse: Jeg skal ikke tale mere derom; men jeg vil nu bede den ærede Minister — det er ikke den samme Indenrigsminister som dengang — om at gaa ind paa Forslaget under Nr. 18, naar, som jeg haaber, hele Thinget vedtager det, og saaledes ikke virke til, at Andragendet atter fremkommer; thi jeg er ganske vis paa, at Manden vil komme med det igjen, naar han ser, at der heller ikke denne Gang tages Notits af det hos Ministeren. Jeg indrømmer, at det er et Lidsvoctum, man giver Ministeren, naar man henviser til ham slige Andragender. Man ser jo, at Ministeren kan gjøre med det, hvad han vil;

han kan lægge det i Papirkurven, det har man set før; men jeg haaber, at han ikke vil gjøre det. Jeg vil ogsaa strax tillade mig at bede den høitærede Minister om, saafremt Forslaget bliver vedtaget, da at stille et Vædringsforslag ved 3die Behandling af Finantsloven, for at lade Manden tilflyde Erstatning jo før jo kjerere. Manden har allerede ventet i tre Aar, og da Kapitalen er 3000 Rd., bliver det med Renten ikke nogen ubetydelig Sum. Statskassen har jo havt disse Penge i de tre Aar; men jeg tvivler dog om, at den høitærede Minister vil være saa imødefommende, at give Manden baade Renter og Kapital. Skulde den ærede Minister ikke finde sig foranlediget til at stille et saadant Forslag, saa forekommer det mig, at det ærede Finantsudvalg, naar slikt et Andragende bliver ringeagtet eller ikke paaagtet af Ministeren, da kunde gaa den Vej, at foreslaa paa Finantsloven et passende Beløb som Erstatning til Manden. Jeg tror ikke, at den høitærede Indenrigsminister kan blive nøiere underrettet om hele denne Sag, end Finantsudvalget er blevet det; han kan være lige saa godt underrettet som Udvalget, men vistnok ikke bedre, og jeg tror derfor heller ikke, at man skal indskrænke sig til, blot at henstille Sagen til Ministerens Overveelse. Jeg haaber, som sagt, at den høitærede Minister vil gaa ind paa Forslaget.

Steenstrup: Det er mærkværdigt, hvorledes store Mykker kunue glemmes i en Fart. Naar man er saa helbig stillet ved en saadan Mykke, at man strax kan komme til rette Vedkommende, saa faaer man ikke alene sine Onster opfyldte, men faaer baade i Pose og Sæk. Jeg er nødsaget til her, da den ærede Ordfører ligesom har glemt Stormfloden (Ordføreren: Paa ingen Maade); ja, saa vil jeg sige, at naar den ærede Ordfører mente, at Lolland-Falsters Stilling ikke vekom det her foreliggende Andragende, saa huffer han enten feil, eller han ser aldeles forkeret paa Tingen. Det vedkommer i den Grad dette Andragende, at i langt højere Grad, end Staten har Forpligtelse til at sørge for Lolland-Falsters Sikkerhed, har den Forpligtelse til ikke at unddrage sig for at gjøre, hvad der her ønskes. Hvad skete ved den store Stormflod? Der skete dette, at, lige saa vel som vore Diger viste sig for smaa, viste ogsaa vore Havnemoler sig for smaa, hvor de laa lige for Stormbølgen. Hvis nu den ærede Ordfører vil have den Uleilighed at kaste et Blik paa Kortet og se Marstals Beliggenhed og Lolland-Falsters Beliggenhed, saa vil han finde, at, medens hele det store rige Lolland ligger i Læ for Stormbølgen, saa ligger Marstal netop lige mod Stormbølgen. Han vil endvidere erindre, at, medens det store rige Lolland har faaet i Pose og Sæk, har faaet Hjælp først af Centralkomiteen og saa af Statskassen og saa af Amtet og saa igjen af Centralkomiteen, saa har Marstal